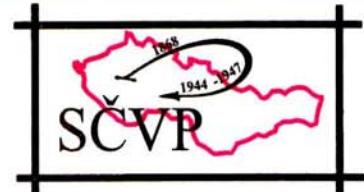

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

10/2011

**Hodně štěstí, zdraví a spokojenosti
v roce 2012**

**Vám ze srdce přeje předseda
celostátního výboru SČVP**

**Vážení krajané,
dámy a pánové**

V měsíci srpnu se volyňských Čechů hluboce dotkly a zarmoutily 3 po sobě jdoucí zprávy o úmrtí našich dlouholetých funkcionářů Sdružení Čechů z Volyně a přátel.

Zemřel předseda sdružení Oldřich Rejchert, jednatel ing. Jiří Hofman a nás bývalý tajemník Severomoravského regionu Václav Dubec.

Byly to velcí vlastenci, měli rádi českou zem. A proto se v nejhorší době rozhodli vstoupit jako dobrovolníci do II. Čs. Armádního sboru v SSSR a tím pomohli osvobodit českou republiku od fašistického protektorátu. Po sametové revoluci v r. 1989 se připojili ke skupině volyňských intelektuálů, kteří se zabývali průzkumem názorů mezi krajaný za účelem založení svazu nebo sdružení.

Vzhledem k delší době a změněným podmínkách zvítězilo sdružení. Po ustanovení SČVP se všichni zapojili do zájmové činnosti ve sdružení. Mají nezastupitelnou úlohu na ustanovení a členění SČVP a jeho mimofádném rozvoji.

Proto jim celostátní výbor SČVP udělil za vykonanou práci pro komunitu volyňských Čechů čestné členství.

Byly to volyňské osobnosti, které byly hrady na svůj volyňský původ a Volyn, kde se narodily.

V posledním období svého života měli snahu napsat nějakou publikaci ze života na Volyni pro své potomky, aby poznali, že Volyn pro naše krajaný nebyla jen milovaná matka, ale také v určitém období i krutá macecha. Smrt, která je nedilnou součástí našeho života ukončila během srpna 2011 životní pout' všem třem našim krajanům.

Skláníme se v hluboké úctě před jejich světlou památkou, člověk je smrtelný, ale dobro, které

prokázali a dílo, které vykonali, zůstává a je nesmrtelné.

Proto, kdo jste je znali, budou žít ve Vás trvale a vždy na ně budeme vzpomínat, čest jejich památek!

Samec

Zaslouží si naši úctu a věčnou slávu

Všichni, kteří se jakýmkoliv způsobem, se zbraní v ruce nebo i bez, aktivně zapojili do protifašistického odboje, proti nejhoršímu nepříteli lidstva německému fašismu a kteří nasazovali a obětovali svoje životy za naši svobodu, si zaslouží projevy naší úcty, uznání a věčnou slávu.

Mezi nimi zvláštní místo zaujmají volyňští Češi, kteří projevovali vysoký stupeň vlasteneckého uvědomění, když povětšinou dobrovolně vstupovali do 1. čs. armádního sboru gen. Ludvíka Svobody jistě s vědomím, že ke svým rodinám a dětem se také nemusí vrátit, aneb po zranění s trvalými následky jako váleční invalidé. Tvořili významnou část jeho jednotek a útvarů. 4. čs brigáda byla vytvořena výhradně z volyňských Čechů.

Po zkráceném výcviku byli nasazeni do Karpatsko-dukelské operace a podíleli se pak na osvobození mnoha slovenských a moravských měst a obcí. Za bojové zásluhy a projevované hrdinství byli vyznamenáváni československými a sovětskými medailemi a řády.

Vykonávali nejrůznější velitelské a technické funkce a byli povyšováni do poddůstojnických a důstojnických hodností. Po válce se velice aktivně zapojili do budování ČSLA, ale hlavně do rozvoje národního hospodářství.

Ostatní názory autora neuvedeme - bude projednáno na předsednictvu František Meca Vojtěchova 222, 344 01 Domažlice

**Volyňští Češi, kultura
a poválečné Litoměřicko**

(Dokončení z čísla 5)

Nyní dopřejeme sluchu druhé straně. Především nutno říci, že v zorném poli místních politických a kulturních pracovníků byli volyňští Češi na Litoměřicku již od počátku repatriace. Zástupci Okresní rady osvětové (osvětoví inspektori) se zúčastňovali slavností spojených s příjezdem krajanů, hovořili o potřebě začlenit je do práce národních výborů, osvětových a knihovních rad. Časem, jednoznačně po únoru 1948 sílila tendence zahrnout volyňské Čechy do politické agitace KSČ, do spolupráce při zakládání JZD a podobně. Litoměřický okresní osvětový inspektor vyzdvíhl účast volyňských na slavnosti odhalení pomníku obětem obou světových válek v Zimoři u Úštěku. Složitější byla situace v Sedlici u Litoměřic, kde při přednášce inspektora napadl temperamentní volyňský Čech předsedu MNV a teprve dodatečně svolaná náhradní schůze a beseda zaměřená na kulturu (osobnost Josefa Jungmanna, Litoměřický kancionál, zpěv národních písni) prý odstranila prvotní nedůvěru volyňských krajanů.

Speciální pozornost úřady věnovaly komunitě volyňských krajanů v Chotiněvsi. Osvětový inspektor ocenil úroveň jejich kulturní práce, která jim pomohla zachovat v několika generacích národní pospolitost. Pochválil krásné sbory, vedené kapelníkem-rolníkem Vlkem i velmi hodnotné projevy kněží evangelické církve. Pěveckému sboru zajistil klavír, ovšem oplátkou si vyžádal vystoupení volyňského sboru v Jiřípeči. Sbor volyňských Čechů se spolu s Litoměřickým kvartetem a skupinou učitelských komiků zúčastnil dokonce dvou slavnostních akademii, přičemž hlavním řečníkem byl chotiněveský evangelický farář Opočenský. V tomto případě se ovšem jednalo o pokus zneužít jeho autority k zajištění účasti volyňských krajanů v květnových parlamentních volbách roku 1948 a odevzdáním voličských hlasů jednotné kandidátce Národní fronty.

Počátkem 50. let v souvislosti s postupným dokončováním usídlování repatriantů z Volyně, byla přijata teze KSČ o potřebě splynutí volyňských krajanů s místními lidmi a prostředím. Podle těchto představ nebyla nadále opodstatněna další existence Svazu Čechů z Volyně. V průběhu roku 1952 byly zlikvidovány její okresní odbočky, nakonec v letech 1957-1958 i centrála, koncem roku 1952 přestala vycházet Věrná stráž. Volyňští Češi se pak dlouhá léta scházeli jen příležitostně, na doby minulé vzpomínali při srazech bývalých spolužáků, anebo při činnosti v rámci náboženských společenství.

Teprve změněné politické poměry po roce 1989 a vznik Sdružení Čechů z Volyně počátkem 90. let přinesly kvalitativně větší možnosti studia historie a kultury volyňských

krajanů a rozvoje kontaktů s místy osídlenými kdysi českým obyvatelstvem na Volyni. V Podbořanech vzniklo Muzeum volyňských Čechů, v Žatci byla odhalena busta prezidentu Edvardu Benešovi jako připomínka jeho zásluh o návrat volyňských krajanů do vlasti.

Naše vyprávění o kultuře krajanů zakončíme na Litoměřicku. Pokud chcete spatřit připomínku duchovního a kulturního světa volyňských reemigrantů z 50. let minulého století, navštivte vesnici Chotiněves. Historie budování kostela boratinských evangelíků je dokladem kromobyčejné energie a lidké odvahy. Již na podzim 1945 vybrali boratínskí vojáci na kraji Chotiněvs pozemek pro stavbu kostela s farou, v červnu 1950 získal farář Opočenský od církevního tajemníka litoměřického ONV předběžný souhlas s výstavbou kostela. Zadal pak projekt kostela a organizoval veškerou práci spojenou se stavbou. Stavební materiál získali farmáři z boudaček v okolí, podařilo se sehnat potřebné finanční prostředky (dílem státní prostředky, dílem od synodní rady a farmářů), stavební práce byly prováděny převážně brigádnicky v době mimo zaměstnání. A tak již 18. listopadu 1951 byl nový kostel za účasti tisícovky lidí slavnostně předán svému účelu. Pětu měsíců umocňuje vedle stojící Památník osvoboditelům a navrátilcům s reliéfy T.G. Masaryka a Edvarda Beneše, odhalený 1. května 1947.

Jaroslav Moravec

Státní okresní archiv Litoměřice
Se sídlem v Lovosicích

Jiří Rébl

Volyňská hymna

Šedesát let tomu, šedesát let tomu,
Co se hrstka Čechů vypravila z domu.

Vypravila z domu, české domoviny,
Jela hrstka Čechů hledat kousek hlíny.

Na Volyni našli zemi, lesy, lány,
Tam se usadilo mnoho českých rodin.

Nadřeli se Češi v lese i na poli
A teď na Volyni je zas něco bolí.

Zakusili bíd, zakusili hoře
A teď jejich děti odjíždí za moře

Odjíždí za moře, do cizího kraje
Jak si divně s naším lidem osud hráje.

Odjíždí za moře vic se nenavrátí,
Pamatuj, at' jazyk mateřský se neztratí.

Neztratí je cesta, neztratí je voda,
Národe můj český škoda je tě, škoda.

Hudebně upravil Václav Martinovský
z Českého Volkova.

Holoveň Česká na Volyni

Vzpomínky Bohumila Jančí
zapsala Jiřina Pulerová

Úvodem:

„Vážení čtenáři, milí pamětníci, prosíme o promítnutí případných nepřesností, které mohly vzniknout odstupem času“

Holoveň Česká

Vesnice Holoveň Česká na Volyni byla založena v roce 1904 Češi podle plánu

stavitele. Přiléhala k sousední ukrajinské vesnici Holovli. Dělil je jen potůček. Ulice byly rovné a kolmé, jen dolejšek byl trochu roz házený. Jako každá česká vesnice na Volyni se lišila od ukrajinských výstavnějšími budovami, obklopenými sady a květinovými předzahrádkami. Cesty a chodníky v době dešťů a tání sněhu byly blálivé, za sucha se z nich zvedala mračna prachu. Za zimních vánic vtránavá sněhová závěje výšší než hradby okolo chalup, a proto se zastavovala doprava středem obce. Sníh se z cest neodklízel, odhazoval se jen od vchodů a studní. Hlavní cestu po obou stranách lemovaly hluboké příkopy pro odtok vody. Po jedné straně byl za příkopem chodník, před svátky se vysypával červeným pískem z místního lomu. Když se v létě v lomu vytvořila velká louže, děti se zde koupaly, a v zimě sáňkovaly. Jinak se všude kolem rozprostírala rovina. Za příkopem na jedné straně a za chodníkem na straně druhé se prkenné hradby na svátky nabily vápnem. První řadu stromů za hradbu tvořily třešňa a višňa. Když na jaře rozkvety, celá ulice byla v květu. V dalších řadách rostly jabloně a hrušně. Hradby přerušovaly jen vjezdy do dvorů, 10 až patnáct metrů od hradby stálý obytné domy. Na dvorech se nacházely studny, chlévy, stodoly, chlívky a hnojisti. Za domem ovocné zahrady, chmelnice a pak už jen pole.

Češi poznal každý a všude, kamkoli přijeli koňmi. Koně měli statné, okšírované chomouty nebo parádními postroji. Ve vsi se o postroje staral Vojta Franc. Ke svazu snopů, slámy a sena sloužily žebříňáky. Jinak se používaly vozafasuňky. Bohatší Češi-sedláci vlastnili z Čech dovážené sečky, sekačky, trávy i obili, mlátičky „Wichterle a Kovařík“, čistici mlýnky-fukary, hrabáčky. Řezačky slámy poháněl žentour a pastorek s koňmi.

Po skončení občanské války byl v roce 1921 přijat plán Nové ekonomické politiky /NEP/. Stát podporoval soukromé podnikání v obchodech, řemeslech, družstevnictví a zemědělství. Mnozí čeští sedláci si zvelebovali hospodářství. Na začátku třicátých let byl uskutečňován nový celostátní plán kolektivizace zemědělství. Součástí tohoto plánu byl plán likvidace kuláků, /bohatí sedláci/ jako třídy. Na Holovni bylo hodně bohatých sedláků a všichni dopadli tragicky. Nejbohatší dvě rodiny Bečánovy a dvě rodiny Sahulkovy byly vysídleny na sever /Murmansk/. Další rodiny na určenou vzdálenost od bydliště a hranic k Žitomíru, některé do okresního města Slavuta a jiné přestěhovány z vlastních domů do bytů po vysídlených Češích. Postižena byla asi třetina starousedlíků. Do domů po vysídlených se přistěhovaly rodiny jiných národností: Rusové, Bělorusové, Ukrajinci a Poláci. Některé hlavy vysídlených rodin byly odsouzeny k nuceným pracím jinde. Málko se vrátil zpět do Holovni. Po založení kolchozu se boudaly hospodářské budovy bývalých sedláků a ze získaného materiálu se stavěly kolchozní budovy. Jen konírna byla postavena z nového dřeva, tesaného a řezaného na dřáče.

Uprostřed vsi stály dvě budovy obecné školy, do roku 1938 se vyučovalo česky. Před školou stála slavobrána osazená žárovkami. Svitily, když kolchozní elektrárna fungovala. Byl zaveden rozhlas po drátě, zřízena porodnice a jesle. Na kolchozním dvoře stál kravín, konírna, vepřín, ovčín, čtyři velké stodoly, kovárna, truhlárna, elektrárna a garáže pro dvě nákladní auta. Před válkou byla uskutečněna

akce stěhování chutorů do vesnic. (Chutor – jednotlivé usedlosti na vlastním poli, osady). Na Holovni vznikly dvě nové ulice s ukrajinskými obyvateli. Národnostní složení obyvatel Holovne se měnilo v neprospečných Čechů. Od založení vesnice až do kolektivizace ve třicátých letech Holoveň obývali jen Češi, /42 domy/. Před začátkem okupace r. 1941 to bylo o 21 domů více, celkem 63 domů.

Po válce byla Holoveň Česká přejmenována na Nižní Holovli. Ve druhé světové válce z Holovni České padlo deset mužů Čechů. Z války se vrátilo několik válečných invalidů, někteří bez ruky.

V březnu r. 1947 z Holovni České do ČSR reemigrovaly všechny české rodiny. Jen několik rodin se smíšeným manželstvím, v nichž hlava rodiny nebyl Čech, nemohlo reemigrovat.

Zpracováno podle vzpomínek pamětníků

Osobní vzpomínky pana Bohumila Jančí

Antonovka

Česká vesnice Antonovka leží na ukrajinské Volyni v okrese Plužno na břehu řeky Vilije, od tu pocházely moji rodiče. Řeka hrála v životě obyvatel významnou roli. Nejenže se podél tálou louky a zahrady, ale tvořila i hranici mezi Polskem a SSSR od roku 1921 do 17.9.1939. Koncem 19. století, kdy se Češi stěhovali na Volyni, Antonovku obývali Holand'ané, oni ji také vybudovali. Stavby měly ráz staveb německých. V obytné části byl velký pokoj, kuchyně, komora. Chodba spojovala dvůr s ulicí a z ní vedl vchod do stáje. Ze stáje se vycházel na ulici i do dvora k hnojisti. Ke stáji se přistavovala stodola. Vše bylo pod jednou střechou. Chlívice pro prasata a kurníky stály opodál. Holand'ané se kvůli náboženským neshodám s vládou stěhovali jinam, proto vesniči prodali Čechům, kteří zde obhospodařovali malá polička, zahrady a louky, ale živobytí plynulo hlavně z remesla.

Můj pradědeček František Jančí i prababička pocházeli z Chocně v Čechách. Na Volyni se přistěhovali v r. 1874. Usidlili se v Antonovce. Měli pět synů a dvě dcery.

Dědeček František Jančí /11. 7. 1876-1950/ byl jejich nejstarší. Oženil se s Bohumilou Rychtaříkovou /8. 6. 1882-22. 5. 1962/. Dali život sedmi chlapcům a dvěma děvčatům. Prvorodený František zemřel ve věku čtyř let. Dědeček za první světové války už jako starší voják a řemeslník pracoval v kolářské dílně. Byl vyučený kolář a vlastnil 4 ha polí.

Můj otec Vladimír Jančí se narodil 25.3.1904. Tři roky navštěvoval českou a čtyři roky ukrajinskou školu. V letech 1918-1920 se učil ševcovskému řemeslu u pana Vanického. V r. 1920 již vyučený pracoval u Jančí v Kuňově a u Rychtaříků, a u Šustery v Jedvaninách. V letech 1921-1924 jako samostatný obuvník pracoval doma. Oženil se o Vánočích r. 1924 s Marií Popkovou, nar. 25.5.1905) vyučenou švadlenou. Odstěhovali se do Holovni České v okrese Slavuta, selsovět byl v Dědově Hoře.

Strýcové Jan a Jaroslav byli také řemeslníci od dřeva. Strýc Josef studioval v Dněpropetrovsku, tam se oženil, postavil dům ve vesnici Seljanivka a na Volyni se již nevrátil. Teta Marie se vdala za Bohumila Maška, tetu Annu vychovávali bezdětní příbuzní Lipovských v Holovni. Strýcové Milek (nar. 1922) a Frantík (nar. 1924) byli jen o málo starší než já. Hráli si se mnou, když jsem byl u dědečka a babičky. Rodiče v Holovni stavěli dům.

Z pozdějších let pamatuji obrovskou střechu u dědova domu i čapí hnízdo na střeše stodoly. Některé dveře se otevíraly pomocí dřevěných klik, měly dokonce dřevěné panty. Byl jsem tam rád, jenom mi vadilo, že mě babička stále nutila do jídla. Když jsem podruhé trávил léto na Antonovce, z prasečího chlívku jsem si udělal pokojíček, nastehoval do něj hračky, stěny vyzdobil obrázky i Stalinovým portrétem vystříženým z novin. Pohraničník si toho všiml při pochůzce a ptal se, jak je možné, že máme Stalina v prasečím chlívku. Museli jsme mu vysvětlovat, že to je vlastně jako můj domeček, že tam jako bydlím a proto ta výzdoba. Pro jistotu však můj domeček zrušili úplně.

Před začátkem školního roku 1938_1939 jsem šel na Antonovku pěšky 39 km, koupit si učebnice od Františka. V té době byli strýcové Jenda a Jarouš ve vězení. Teta Keňa měla dvojčata a Jaroušova Marie jedno dítě. Obě tety se mi moc libily jak na pohled, tak i pro zabarvení jejich hlasů. Dědeček často stonal.

U babičky a dědečka Popkových jsme se při návštěvách Antonovky zdržovali jen krátce. Většinu času jsme pobývali u Jančů. Babička trpěla revmatismem již před válkou, a proto přijali do domácnosti na výpomoc ukrajinského chlapce Jevhena. Byl šikovný a ochotný. Pásly krávu, krmil prase i slepice a pomáhal i v kuchyni. Později, když už babička nemohla chodit, Jevhena „řídila“ z postele a on vše zvládal. Naučil se vařit, uklízet, práť, žehlit, dojít krávu. Když jí přestaly sloužit i ruce, Jevhen ji krmil i zaopatřil po stránce hygienické. Před stěhováním do Čech Jevhena adoptovali, reemigroval jako Jan Janča. Tady chodil do školy a vyučil se tesařem.

Babičku sice v Plzni léčili, ale nemoc byla příliš zanedbaná. O babičku se starala dcera Marie. Děda bydlel u syna Milka. Pokračování příšte

Český Vlastenec z Ukrajinské Volyně

V českém a ukrajinském tisku zřídka čteme o Volynských Čechích, kteří se z různých důvodů nepřestěhovali do ČR a do konce svého života usilovně pokračovali v dalším rozvoji přátelství národů Ukrajiny a ČR. K nim patřil i 8. 12. 2011 zesnulý ve věku nedožitých 72 let Jaroslav Kubelka, rodák z malebného města na Volyni - Kremencja, města, které dalo světu velkého polského spisovatele Juliusze Slovackého a další významné osobnosti mnohých národností.

Poválečné intelektuální prostředí našeho města ovlivňovali vědci, spisovatelé, hudebnici, profesori bývalého lycaea a vysoké školy pedagogické. V tomto prostředí vyrostl i Jaroslav Kubelka. Avšak lišil se od dětí velkým zájmem o českou kulturu, tradice, umění. Jako vysoce vzdělaný učitel, už v mládí samostatně perfektně ovládl český jazyk a využíval ho k šíření české kultury, dějin, folklóru, v přednáškách vyprávěl posluchačům různých národností o dějinách a dění v ČSR a ČR. Byl vtipný, veselý, zvlášť velmi rád zpíval české písničky. Se zaujetím, hrđí za svůj kraj, vedl historické exkurze pro Čechy, Poláky, Rusy, Ukrajince - v tom byl nepřekonatelný. Setkání s ním vždy zanechávalo hluboký zážitek v duši a obohatovalo každého. Říkal se mu „české kulturní středisko“. Měl spoustu přátel i v jiných zemích, ale vždy hodnotil lidí jen podle jejich morálních a intelektuálních zásad.

Už v důchodu z vlastní iniciativy J. Kubelka bez jakékoli finanční podpory, začal překládat

tři velká díla Dějin volyňských Čechů - snil o tom, aby i budoucí generace Ukrajinců měli možnost seznámit se s minulým společným životem našich národů. Splnil svůj sen a odešel... Truchli za ním nejen na Ukrajině, ale i tady rodiny Dudových, Kubelkových a mnoho jeho přátel. Odešel velký vlastenec dvou národů.

Byle by úctyhodné, kdyby české a ukrajinské spolky, Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, konzulské úřady společně pomohly uskutečnit přání Jaroslava Kubelky a udělaly vše pro vydání, jím přeložených Dějin volyňských Čechů do ukrajinského jazyka. Navrhoju s cílem jejich vydání vyhlásit finanční sbírku jak v Čechách, tak i na Ukrajině. Tím vzdáme poslední hold mimořádnému českému vlastenci z ukrajinské Volyně a významně přispějeme k rozvoji vzájemného pochopení a přátelství našich národů. Doc. Georgij Dolinskij, CSc. Brno

Hledám své příbuzné ...

Hanka Vojtová hledá své příbuzné. Její babička je Amálie Svobodová, rozená Vorská z Odkolku. Její rodina se v r. 1947 usidlila v Ostrovci, okr. Tachov. Nyní žije v Blatnici u Jaroměřic nad Rokytnou. Prababička byla Linhartová ze Selenčiny. Kdo má o této rodině nějaké informace, ať je sdělí redakci Zpravodaje SČVP. Díky

Důležitá zpráva:

15. 2. 2012, 18. 4. 2012 PCV

10.00-16.00 PRAHA Hotel Legie

21. 4. 2012

Celostátní setkání SČVP v Žatci k 65. výročí návratu do vlasti

Od 11.00 hodin

J.B.

NAŠI JUBILANTI ...

Region Tachov

I. Čtvrtletí 2012 se dožívá:

83 let Josef Bydžovský, 75 let Valentina Kynclová,

81 let Libuše Richterová a 82 let Jiřina Slepčíková.

Všem jubilantům hodně zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let přeje

za region Michlová Alžběta.

Moravskoslezský region

I. Čtvrtletí 2012

Leden: 75 let, Dubec František, Špakov Vel., bytem Fulnek, Rožlapilová Marie, Malý Špakov, bytem Hladké Životice.

80 let, Kříž Jiří Zálesí, bytem Drahotuše

81 let, Dvořáková Marie Martinovka, bytem Krnov, Ludvík Břetislav Cholopece, bytem Bilovec-Stará Ves

84 let, MVDr. Samec Vladimír Dembrovka, bytem Nový Jičín

89 let Horská Emilie Karlovec, bytem Hladké Životice

91 let Čmuchařková Anna Pokosy, bytem Krnov

Únor: 81 let Bolf Blažej, Starožická Lhota ČR, bytem Hukovice

82 let Kunášek Antonín Ozerany, bytem Zátor

85 let Kabát Stanislav Martinovka, bytem Přibor

86 let Esterkesová Helena Ledochovka, bytem Nový Jičín

89 let Gajdošková Slávka Slavuta, bytem Brodek u Přerova

Březen: 65 let Štefka Jiří Klentnice ČR, bytem Ostrava-Poruba

75 let Zapalačová Vlasta Semiduby, bytem Jirkov u Chomutova

81 let Janková Libuše Dembrovka, bytem Ostrava

85 let Čvančková Olga Černý Les, bytem Sudice

89 let Réblová Ludmila Mstěšín, bytem Suchdol nad Odrou

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let nodně zdraví a životní pohodu.

*Za region Dr. Vladimír Samec, předseda,
Marie Seitlová, tajemnice*

Region Mohelnice

I. čtvrtletí 2012

75 let Ing. Jiří Kuchař ze Zdolbunova, bytem Mohelnice

82 let Marie Králová z Bakova, bytem Úsov

80 let Helena Mačátová z Hlinska, bytem Jakubovice

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme zdraví, štěstí a životní pohodu.

Za region Machovská

Region Vyškov

I. pololetí 2012

70 let Jan Kočina v Hrušvicích, bytem Hlubočany

45 let Stanislav Bačovský, Čechyně

Hodně zdraví a životní pohody přeje

za region Václav Černý

Region Chomutov

I. Čtvrtletí 2012

Blahopřání těm, kteří oslavují půlku laté a kulaté narozeniny a více než 90 let svého života

Leden: 85 let Janoušek Václav z Dlouhého Pole, nyní Jirkov. 91 let Polívková Věra ze Sofijské, nyní Chomutov

Únor: 80 let Nedbálek Emil z Nového Pole, nyní Droužkovice, 80 let Opatrná Věra z Plosky, nyní Zelezný Brod

Březen: 55 let Černý Josef ze Zubovštíny, nyní Chomutov, 85 let Menšíková Helena z Plosky, nyní Lažany

92 let Slavíková Helena z Teremna, nyní Lomnice u Sokolova

Všem oslavencům hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Žatec

Leden 2012

60 let Vasil Kad'kalenko, Žatec, 65 let Václav Sířiště, Kryry, 70 let Nina Žďárská-Louny. 80 let Emilie Nechmáčová, Karlovy Vary, 80 let Božena Vávrová, Plzeň, 80 let Helena Polezarová, Lipno, 81 let Marie Jirásková, Žatec, 81 let Ing. Láďe Šléhoferová, Plzeň, 81

let Jiřina Zetková, Žatec, 81 let Evženie Stípková, Velemysleves, 81 let Anastázia Stropnická, Podbořany, 83 let Evženie Michaličková, Žatec, 83 let Helena Koppová, Sířem, 83 let Vladimír Pilař, Rvenice, 84 let Alžběta Hasilová, Radiceves, 84 let Václav Balahura, Žatec, 85 let Věra Ketnerová, Žatec, 85 let Helena Slobodová, Sířem, 85 let Radislav Vodráška, Černice, 83 let Vladimír Valenta, Podbořany, 86 let Antonie Řadová, Podbořany, 87 let Václav Hajný, Žatec, 87 let Láďe Tyřlová, Žatec, 88 let Olga Berková, Žatec, 88 let Olga Rajmová, Černice, 88 let Libuše Kliglová, Žatec, 93 let Taťána Zavřelová, Teplice. Všem těmto jubilantům mnoho štěstí a zdraví do dalších let

za náš region přeje Kamila Ondrová

Blahopřání:

Blíží se konec roku a tak bych Vám všem krajancům, přátelům a rodákům chtěla poprát za nás Žatecký region krásné a požehnané svátky Vánoční a do nového roku mnoho štěstí, pevné

a dobré zdraví. Také hodně moc životního elánu po celý rok, hlavně v dobrém zdraví. Rovněž to samé přeji naší redakci za její obětavou práci pro nás časopis Zpravodaj, za všechny Kamila Ondrová a předseda Ing. Jaroslav Vodička

Region K. Vary

Leden: 80 let Bouzová Marie z Uljanovky, bytem K. Vary, 82 let Glanc Josef z Polouného, K. Vary, 65 let Straková Anna z Šepetovky, Bratislava

Březen: 80 let Raudová Raisa z Rovna, K. Vary, 80 let paní Hrycová, 80 let Hudeček Josef z Volkova Ostrov n/0, 85 let Čechura Jaroslav ze Strašic ČR, Teplička

Všem jubilantům zdraví a pohodu přeje za region
Helena Horáková

Všem jubilantům přeje štěstí a zdraví a krásný vstup do nového roku i Vás Zpravodaj

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Domažlice

Oznamujeme krajánům, že nás v září 2011 opustila v nedožitých 90 letech naše dlouholetá členka paní Hajznerová Emilie s Ostroměče, pocházela z Lipníku u Lucka. Lehké odpočinutí.

Pozůstalé rodině upřímnou soustrast za region projevují Ledvina Vladimír a Pytelková Naděja

Region Litoměřice

Po krátké nemoci, 20 listopadu 2011 zemřel Vladimír Král, ve věku 72 let, z Volkova na Volyni, bytem Kostomlaty nad Labem. Byl členem Litoměřického regionu. Kdo jste znali jeho dobré srdece, vzpomeňte s námi.

Zarmoucená rodina.

Moravskoslezský region

Dne 3. prosince 2011 jsme se naposledy rozloučili s panem Josefem Barvíkem, který zemřel 29. listopadu ve svých 74 letech. Narodil se v Pustějově ČR a trvale bydlel ve Studénce. Pan Barvík se příženil do volyňské rodiny a od založení Sdružení Čechů z Volyně se spolu s manželkou stali členy.

Jeho úmrtí nás zaskočilo, neboť ještě před měsícem na setkání volyňských Čechů v Suchdole nad Odrou by nikoho nenapadlo, že se vidíme naposledy.

Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku. Upřímnou soustrast zarmoucené rodině a přátelům projevuje

Za region Dr. Vladimír Samec, předseda a Marie Seitlová, tajemnice Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Oznamují přátelům a známým, že 28 listopadu ve věku 94 let zemřela naše maminka Pavla Šimonková-Hodavová, rodačka z Volkova.

Jméinem celé rodin syn Jiří

Region Tachov

Dne 5. 12. zemřel dlouhodobý člen našeho regionu pan Otto Janča ve věku 84 let, rodák z Antonovky.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region Tachov Alžběta Michlová

Všem pozůstalým projevuje upřímnou účast i nás Zpravodaj

Příspěvky na tiskový fond listopad 2011

Důležité upozornění pro členy Pražského regionu členské příspěvky od roku 2012 bude vybírat Marie Nečasová. Příspěvky můžete předávat osobně na schůzkách pražského regionu, nebo zasílat na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24, Mimoň

Region Brno: Jiří Šimonek, 200 Kč, MUDr Alexandr Nazarčuk, 300 Kč, Viktor Hurt, 100 Kč, manž. Pavlicovi, 200 Kč, Josef Bryksa, 200 Kč, Emilie Urbanová, 200 Kč, Vladimír Odstrčil, 100 Kč, Alžběta Bezdečková, 100 Kč, manž. Němcovi, 300 Kč

Region Teplice: Vlasta Holmanová, 200 Kč, JUDr Ing. Jaroslav Musial, 200 Kč

Region Uničov: Josef Vohralík, 200 Kč

Region Praha: z prostředků regionu, 300 Kč, Marie Běhounková, Praha, 100 Kč, Marie Živná, Řečany n/L, 100 Kč

Region Frýdlant na předvánočním setkání regionu:

Rostislav Mazurek, 100 Kč, Růžena Pospíchalová, 20 Kč, Halina Slivinská, 100 Kč, Miloš Šimek, 50 Kč, František Tylichr, 100 Kč, Jiří Žáček, 100 Kč, Lída Bacovská, 30 Kč, Marie Domoráková, 100 Kč, Alexandr Juklíček, 100 Kč, Antonie Zadražilová, 100 Kč, Libuše Hanzlová, 100 Kč

Region Litoměřice: Miluše Kováčiková, 100 Kč

Region Chomutov: Václav Janoušek, Jirkov, 200 Kč, Helena Menšíková, Lažany, 200 Kč, Antonín Roušar, Droužkovice, 100 Kč, Václav Kytl, Mašťov, 300 Kč

Vážená paní Eva Siemszko z Varšavy zaslala na tisk 500 Kč prostřednictvím rodiny Ruškovičové z Prahy.

Ve svém dopise oceňuje nás Zpravodaj a vždy v něm nachází zajímavé zprávy z minulosti života na Volyni. Dále obdivuje dobrou organizaci našeho Sdružení a zachovávání soudržnosti. S velkým zájmem přijala zprávu o úmrtí Jiřího Hofmana.

Uvádíme z dopisu: Byl to vynikající člověk, který vykonal obrovskou práci pro národní paměť Čechů a pro jednotu Volynáků. Zůstane v paměti jako vzor českého občana. Měla jsem čest a radost poznat váženého pana Jiřího Hofmana osobně. Jemu vděčím za mnoho vzácných historických materiálů. Předávám pocit spoluúčasti z důvodu odchodu váženého pana Jiřího Hofmana jeho rodině a jeho přátelům ze Sdružení.

Vážení čtenáři,

Chceme Vás požádat, abyste si doplnili v čísle Zpravodaje 9 opravy, které se nevyskytly na svém místě:

Přepis 1

Strana 1, druhý sloupec, řádky 5, správně jestřáby.

Sloupec druhý, řádky 19, 20, 21 zrušit zdrojenou část textu Pustil se do práce pro Sdružení Čechů z Volyně, ve které vyrostl a myslím, že se stal platným členem zdejšího sboru.

Plus poslední odstavec tří řádek a 4 řádek v posledním sloupci.

Když mi paní primářka v hospicu říkala, jak je to ode mě hezké, že jsem u Tebe setrval do posledního okamžiku, odpověděl jsem jí, že jak jsi mě vychoval, tak takového mě máš. Tedy, že si za to můžeš sám. Dej Bůh, aby se mi povedlo přenést byt' jen trochu Tvé moudrosti na mé děti a snad i vnuky. Velmi se omlouvám synovi Oldřicha Rejchrtu

Přepis 2

Opravy na str. 1 sloupec 3.

Při přepisu zvukového záznamu a při tisku vznikly některé chyby, a to zejména:

a: v 1. větě se omylem vloudilo slůvko polské, které sem nepatří, a dále místo s Volyně správně z Volyně:

b: v 5. řádku místo ing. Petráčka správně ing. Petříčka:

c: v 18 řádku za který patří doplnit si:

d: v 23 řádku entuziasmus, i entusiasmus (platí oba)

e: v 1. řádku 2, odstavce místo Dubse správně Dubce

f: v dalším řádku místo planým správně platným

g: v 5. řádku zdola za slůvko prostě patří doplnit by:

h: ve 3. řádku zdola za slůvko sdružení patří doplnit že jsem si nemysele,

ch: úplně dole místo Miroslav správně Miloslav

Se srdečným pozdravem M. Šatava

Článek Dne 28. října

Sloupec 1. 7. řádku: 1968 správně 1868

Sloupec 2. řádku 12 informace správně informace

Článek K 20 výročí návratu Sloupec 3 řádku 81, Naše řady opustili ... správně informace

Kazachstánu

A nakonec mi dovolte, abych využila posledních řádek tohoto časopisu a rozloučila se s vámi. Milí Volynští Češi a přátelé. Pracovala jsem jako redaktorka vašeho časopisu téměř dvacet let a za tu dobu se mi volyňská problematika vryla pod kůži. Snažila jsem se plnit vaše přání a tužby a prostřednictvím vašeho časopisu řešit problémy a starosti, které vás trápí.

Za nejdůležitější ale pokládám fakt, že vaše myšlenka stále žije, že stále máte potřebu se sýkat, vzpomínat, a dozvídат se o sobě spoustu nového. At' je tahle myšlenka ještě dluho živá. Přeju Volyňským Čechům vše nejlepší. Budete mi chybět.

Ze srdce Vaše Věra Latzelová

Důležité upozornění! Jejikož se množí dotazy dárčů na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 00000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726. Prosíme čtenáře, aby nás neupomnáli o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Kraján! Neposílejte v žádém případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10, tel.: 274817539. Podávání novin. zásilek povolen Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha c.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 04. 01. 2012